

FARAONOVA
ŠIFRA

DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Faraonova šifra

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Douglas Preston, Lincoln Child

Faraonova šifra – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Š FARAONOVA
ŠIFRA

Š FARAONNOVA
ŠIFRA
DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2018 by Splendide Mendax, Inc. & Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Pharaoh Key*

(First published by Grand Central Publishing,

Hachette Book Group, New York, 2018)

přeložila © 2019 Jana Kordíková

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5176-2 (tištěná verze)

ISBN 978-80-759-5210-3 (ePub)

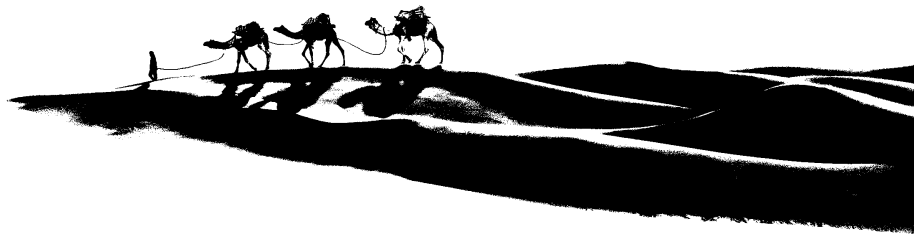
ISBN 978-80-759-5211-0 (Mobi)

ISBN 978-80-759-5212-7 (PDF)

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
své dceři Veronice*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Anně a Peytonu Forbesovým*

1

Gideon Crew seděl ve čtrnáctém patře v čekárně ordinace Lewise Conrada a prsty levé ruky si nervózně ťukal do pravého zápěstí, čekal totiž, až mu řeknou, jestli bude žít, nebo umře. Vedle něj na židli ležela velká obálka, kterou s sebou přinesl. Momentálně byla prázdná. I když byl doktor Conrad jeden z nejdražších neurochirurgů v New Yorku, časopisy v příjemně zařízené čekárně působily tak zamaštěně a ohmataně, že se na ně Gideon neodvážil sáhnout. Navíc se věnovaly tématům, která ho právě nezajímala. Nechápal, proč v čekárně u lékaře nemůže být i nějaký intelektuálnější časopis, nebo aspoň *National Geographic*.

Dveře na opačné straně místnosti se tiše otevřely, ven vykoukla sestra s kartou v ruce. V Gideonovi se probudila naděje.

„Ada Krausová?“ ptala se sestra. Starší žena se nejspíše postavila a pomalu se šourala přes čekárnu, pak zmizela v chodbě za otevřenými dveřmi, které se okamžitě zase zavřely.

Když se Gideon znovu usazoval na židli, došlo mu, že to, co ho svírá, nelze označit za neklid. Je to spíš jistá neukotvenost, kterou v New Yorku cítí už od doby, kdy dokončil poslední úkol pro svého zaměstnavatele, firmu Efektivní odstranění technických problémů.

Za normálních okolností by okamžitě vyrazil do své chaty v pohoří Jemez v Novém Mexiku, vytáhl prut a šel na ryby.

Bylo to opravdu divné. Jeho šéf Eli Glinn beze slova zmizel. Sídlo firmy v Meatpacking Districtu v dolní části Manhattanu sice zůstávalo otevřené, ale jako by tam jen pomalu dobíhala činnost. Před dvěma týdny mu bez varování přestal chodit plat a minulý týden EOTP přestalo platit jeho drahé apartmá v hotelu Gansevoort, který byl jen za rohem od sídla EOTP. Ale Gideon přesto New York neopustil. Zůstal tam další dva měsíce, než se mu úplně zahojila paže, kterou si zranil při minulé misi. Toulal se po ulicích, navštěvoval muzea, během povalování v hotelovém pokoji přečetl spoustu románů a v moderních barech lemujících celou čtvrt Meatpacking District až příliš popíjel. Pak si konečně přiznal, proč se dál potlouká po městě: musel něco zjistit. Problém ale byl, že zároveň šlo o tu poslední věc, kterou chtěl vědět. Nakonec však jeho touha po vědění zvítězila nad strachem z toho, co se dozví, a musel se objednat u doktora Conrada. Takže mu před dvěma dny udělali magnetickou rezonanci hlavy a teď tu posedával v čekárně a čekal na výsledky.

Ne: nebyl to neklid. Spíš to byla působivá kombinace naděje a strachu, která ho rozervávala do různých směrů: naděje, že se s ním v uplynulých deseti měsících stalo něco, co by jeho problém, známý jako AVM, nějak napravilo; a naopak strachu, že se vše ještě zhoršilo.

Takže tu teď čekal, doufal a svíraly ho obavy, vše se mu to motalo v hlavě stejně jako jeho arteriovenózní malformace.

Pak se dveře znovu otevřely; sestra vykoukla: „Gideon Crew?“

Gideon zvedl prázdnou obálku, vstal ze židle a následoval sestru chodbou do vkusně zařízené ordinace. Překvapilo ho, že doktor už sedí za stolem. Na jedné straně stolu ležely staré lékařské zprávy a magnetické rezonance, které s sebou Gideon větší část roku všude nosil. Na druhé straně byly čerstvé snímky a výsledky – ty, které mu dělali před dvěma dny.

Doktoru Conradovi bylo kolem šedesátky, měl mírný výraz, šedé oči, husté prošedivělé vlasy. Laskavě se na Gideona podíval přes brýle s černými obroučkami. „Dobrý den, Gideone,“ začal. „Můžu vám říkat křestním jménem?“

„Jistě.“

„Posaďte se, prosím.“

Gideon si sedl.

Následovalo krátké ticho, během něhož si doktor odkašlal a pak se krátce podíval nejdřív na starý snímek, pak na nový. „Předpokládám, že o svém stavu už informace máte.“

„Ano. Říká se tomu malformace Galénovy žíly. Je to abnormální shluk tepen a žil hluboko v mozku, v části zvané Willisův okruh. Obvykle je to vrozené a v mém případě neoperabilní. Protože stěny tepen a žil postupně slábnou, AVM roste, nakonec praskne a to krvácení mě okamžitě usmrtí.“

Následovalo krátké, rozpačité ticho.

„Lépe bych vám to neřekl.“ Doktor Conrad se dlaněmi opřel o okraj stolu a propletl si prsty. „Když vás lékař poprvé informoval o AVM,“ ptal se, „řekl vám nějaký odhad vaší očekávané délky života?“

„Ano.“

„A jak dlouho to bylo?“

„Zhruba rok.“

„A kdy to bylo?“

„Téměř před deseti měsíci.“

„Aha.“ Doktor znovu posunoval snímky po stole a ještě jednou si odkašlal. „Moc mě mrzí, že vám to musím říct, Gideone, ale z těchto testů a všech dalších zpráv, které jsem si mohl prohlédnout, vyplývá, že původní prognóza byla správná.“

I když to tak nějak čekal – vlastně neměl žádný skutečný důvod, proč by měl čekat něco jiného –, Gideon na okamžik nebyl schopný slova. „Takže... jako mám už jenom dva měsíce života?“

„Když srovnám původní magnetickou rezonanci s tou, kterou jsme vám dělali my, je postup vašeho AVM přímo učebnicový, bohužel. Takže ano, dalo by se říct, že je to pravděpodobná doba – plus minus pár týdnů.“

„Nenašla se nějaká nová léčba, nové chirurgické možnosti?“

„Jak jste už pravděpodobně zjistil, většinu AVM v mozku můžeme odstranit chirurgicky, ozařováním nebo embolizací. Ovšem vzhledem k poloze a velikosti vašeho AVM ani jednu z těchto metod použít nemůžeme. Kdybychom cokoli podnikli, ať už chirurgický zákrok, nebo ozařování, tak by to, pokud byste to vůbec přežil, vážně poškodilo váš mozek.“

Gideon se opřel o židli. Všechna úzkost a nejistota, které se nad ním v uplynulých týdnech vznášely, na něj náhle dopadly jako závaží. Sotva dýchal.

Doktor Conrad se k němu naklonil. „Je to těžké, chlapče. A nemůžu vám říct nic, čím bych vám nějak ulevil. To, co vám teď povím, vám asi nepomůže, ale aspoň víte, kolik máte času. Většina z nás tenhle luxus nemá.“

„Luxus?“ sténal Gideon. „Dva měsíce že jsou luxus? Ale no tak!“

„Když rocková hvězda Warren Zevon věděl, že umírá na rakovinu, někdo se ho ptal, jak se s tím vědomím vyrovnává. A co na to odpověděl? Užívám si každý sendvič. Já bych vám radil to samé: nenechte se ochromit zármutkem a strachem. Místo toho se zbylým časem naložte nějak smysluplně a hodnotně.“

Gideon nic neříkal, jen kroutil hlavou. Bylo mu na nic. *Dva měsíce.* Ale jak mohl čekat něco jiného?

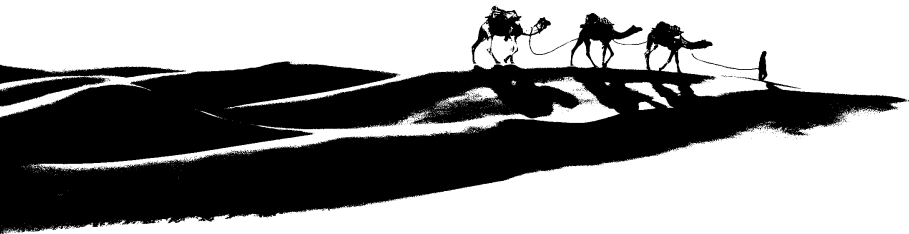
„Jste plný sil a pohyblivý, což vám vydrží až... do úplného konce. Tak už to u AVM chodí. Tak vám povím to, co říkám všem svým pacientům v podobné situaci: snažte se každou minutu prožít na maximum.“

Pak Gideon dlouhou dobu bez hnutí seděl na židli. Doktor Con-

rad se na něj usmíval z druhé strany stolu se stejným laskavým výrazem. Když začal srovnávat nejrůznější snímky a zprávy, Gideonovi došlo, že konzultace je u konce. Vstal.

„Díky,“ řekl.

Neurochirurg také vstal, podal mu všechny dokumenty a pak mu potřásl rukou. „Bůh vám žehnej, Gideone. A nezapomínejte na to, co jsem vám řekl.“

2

Když Gideon vyšel z budovy do odpolední špičky na Padesáté ulici v Midtownu, kde se houkající klaksony a pach výfukových plynů mísily s vůní kebabu od pouličních prodavačů, chladné březnové slunce mu ozářilo celý obličej. Byl naprosto ohromený, sotva šel. *Dva měsíce*. I když pravdu znal, teď si uvědomil, že se držel bláznivé naděje, že jeho AVM nějak zmizelo – nebo aspoň přestalo růst.

Když zabočil na Madison Avenue, zaplavila ho sebelítost. Glinn zmizel. Vypadalo to, že na světě zůstal bez jediného přítele. I když měl více než dost peněz, aby ty poslední měsíce přežil, k čemu mu vlastně jsou? Opravdu se vrátí do Nového Mexika a bude úplně sám v opuštěné chatě rybařit a snažit se předběhnout čas?

Pak mu pípl telefon a on se na něj podíval: textovka od Manuela Garzy, zástupce ředitele EOTP. Psalo se v ní: *Okamzíte se dostavte do kancelare*.

Garza. S tímto mužem, který byl skvělý inženýr a dokázal být neskutečně protivný, ale zároveň i chladnokrevný, dlouho měl poměrně komplikovaný vztah. Ale při poslední misi se mezi nimi vytvořilo jisté pouto; zjistil, že Garza není tak bezcitný, jak si myslel. Pod ocelovým zevnějškem se skrývalo srdce.

Okamžitě. Gideon se rozhodl, že půjde po osluněné straně třídy, a doufal, že mu svižná tříkilometrová procházka pomůže nějak vstřebat šokující zprávu, kterou se právě dozvěděl. Dva měsíce. Ježíšikriste.

O půl hodiny později dorazil do ošklivého vstupu sídla firmy EOTP na Malé západní dvanácté ulici. Od té doby, co mu před dvěma týdny přestali vyplácet mzdu, tady nebyl, ale zjistil, že jeho karta a zaměstnanecký kód stále fungují. Když vešel do rozlehlé hlavní pracovní části budovy, která připomínala jeskyni, překvapilo ho to, co tam vidí. Obrovský prostor býval plný modelů nejrůznějších inženýrských projektů, bílých tabulí pokrytých rovnicemi a lidí v bílých pláštích, co pobíhali sem a tam, ale teď tu bylo v podstatě prázdno. Podlaha byla posetá papíry a dalšími odpadky, což svědčilo o rychlém rozebírání a stěhování. Pracovní stoly byly prázdné, počítačové monitory vypnuté, některé obalené plastem, a hadovité kabely se táhly někam do prázdna.

Pak se ze tmy vynořila tmavá svalnatá postava s velkou počítačovou taškou přes rameno a Gideon poznal Garzu. Vypadal rozzuřeně.

„Už bylo na čase. Vy jste snad šel pěšky?“ vyhrkl nahlas, ještě než se dostal ke Gideonovi. „Věřil byste těmhle sračkám?“

„Jakým sračkám?“

Máchl rukou. „Těmhle!“

„Vypadá to, že to tu zavírají.“

„Taky vás odstříhli? Minulý týden mi nevyplatili mzdu. Žádný vzkaz, vysvětlení, písemná výpověď. *Nada.*“

„Pro mě platí to samé.“

„A teď tohle. Po všech těch nebezpečných akcích, kdy jsme snad šestkrát mohli přijít o kejhák, je tohle jediný poděkování, který dostanu? Tohle jako má stačit? Jenom tohle?“ A ukázal Gideonovi své hodinky – rolexky s černým ciferníkem a zlatým páskem – a třásl mu s nimi před obličejem. „Nevím, jak vy, ale já jsem nasranej.“

„Nasranej“ působilo jako dost mírný výraz. Gideona to spíš ohro-

milo. Proč by mu na tom mělo záležet, když mu zbývají jen dva měsíce života? „Platil nás přece dobře.“

„Za to všechno, co jsem pro něj dělal, mám cenu desítek milionů. Ale takhle jsem si skoro nic nenašetřil. Život je drahý, zvláště v New Yorku. Spoléhal jsem na to, že budu mít roky pravidelný příjem. Ale nejde jenom o ty peníze – jde hlavně o to, jak to udělal. Už skoro šest týdnů se s ním nemůžu spojit. Neodpovídá mi na e-maily, nereaguje na vzkazy v hlasové schránce, nic. Vlastně nemám tušení, kde ten parchant může být. A teď si do pěti hodin musíme vzít všechny své věci. Což je, jestli o tom náhodou nevíte, už za deset minut.“

„Em, to mi nějak uniklo.“

V tu chvíli se Garza odmlčel a podíval se na něj. „Poslyšte – jste v pořádku?“

Gideon se mu na to snažil odpovědět, ale něco jako by mu uvízlo v krku a bránilo v mluvení.

Garza udělal krok směrem k němu a začínalo mu to docházet. Gideonovu původní diagnózu znal, takže si to rychle dal dohromady. „Dozvěděl jste se špatné zprávy?“

Gideon přikývl.

Následovalo dlouhé ticho, po kterém se Gideon konečně zmohl na pár slov. „Dva měsíce.“

Tentokrát vypadal jako opařený zase Garza. „Sakra. Do prdele. To je mi líto. A není nějaká možnost – experimentální léčba nebo něco takového?“

Gideon mávl rukou. „Nic.“

Garza se zhluboka nadechl. „To mě štvě ještě víc. Když vás Glinn najal, dobře věděl, že vám zbývá jenom rok... a koukněte, jak s váma od té doby zacházel! Měl byste být ještě našťvanější než já. Měli jsme dostat balík – fakt velkej balík – už dávno. Proto jsem taky šel po odchodu z armády k EOTP. Proto jsem tak šíleně riskoval. Eli mi slíbil, že jednou budeme mít balík. A taky jsme měli – to je na tom

nejhorší. Protože, když jsme na tom konečně byli dobře, tak každý cent nacpal do toho svýho obrovskýho projektu! Ten taky samozřejmě skončil úspěchem – díky nám –, ale vrazili jsme do něj všechno a zůstali na suchu. A teď nás vyhodil a zavírá společnost!“

Pro Gideona bylo těžké se kvůli Elimu Glinnovi nějak rozčítit. Souhlasně zamumlal.

„No,“ pokračoval Garza, „všechny své věci už mám tady“ – zvedl svou počítačovou brašnu – „tak si taky uklid'te stůl a pojďme na Spice Market, kde to pořádně roztočíme.“

„Konečně dobrý nápad. Ale já si vlastně nemám co brát.“

„Tím líp. Jdeme.“

Gideon se odmlčel, aby se rozhlédl po obrovských, mrtvých a tichých prostorách plných rozpracovaných projektů a vypnuté elektroniky. Garza se taky odmlčel a naposledy zavrtěl hlavou.

V tu chvíli Gideon z odlehlého rohu zaslechl pípnutí počítače. Pod průhledným plastovým obalem se rozsvítila malá obrazovka počítače a kolem se začala linout záře.

Garza si toho také všiml. „Ten monitor zřejmě někdo zapomněl vypnout.“ Šel k počítači a Gideon ho následoval. Garza vzal obal za roh a strhnul ho.

Na bílém pozadí se objevila zpráva:

Projekt Faistos
ÚKOL UKONČEN
CELKOVÝ ČAS: 43 412 h 34 min 12 s
Následuje řešení

Garza na to zíral. „Co to sakra je?“

„Čtyřicet tři tisíc hodin...“ Gideon to rychle vypočítal. „To je skoro pět let. Myslíte, že ten počítač na úkolu pracuje už pět let?“

Garza se rozesmál a jeho hlas se rozléhal všude kolem. „To je přesně

něco v Glinnově stylu: dá počítači důležitý úkol, nechá ho všechno sáhodlouze chroustat a čeká, jestli najde nějaké řešení. A podívejte – konečně se to povedlo! Sice trochu pozdě, ale to je jedno.“

Gideon mžoural na obrazovku. „Řešení“, které následovalo, mělo podobu spousty řádků v hexadecimální soustavě. „Co je to projekt Faistos?“

Než mu na to Garza stihl odpovědět, ozval se z odlehlé strany místnosti hlas: „Pět hodin, pánové! Omlouvám se, ale měli byste odejít. Musíme to tu zamknout.“

Gideon se obrátil a spatřil u hlavního vchodu dva členy ostrahy. Když se otočil zpátky, viděl, že se Garza sklání nad počítačem a vkládá do něj flashku.

„Co to děláte?“

„Stahuju ta data.“

„A na co?“

Garza ale usilovně něco ťukal do klávesnice.

„Pánové?“ Strážní se k nim začali blížit.

„Hned to bude, jen ještě něco vyklízím!“ houkl na ně Garza, který se dál skláněl nad klávesnicí.

„Promiňte, ale dostali jsme pokyny, že to tu máme zamknout přesně v pět.“

Garza flashku zase vytáhl a schoval si ji do ponožky. „Kéž by nám zbyl čas tenhle přístroj vymazat,“ mumlal. „Abychom Elimu dali za vyučenou.“

Teď už ostraha dorazila až k nim. „Neměli byste sahat na žádnou elektroniku,“ oznámil jim vyšší muž.

„Promiňte,“ omlouval se Garza a napřimil se. „Už jsme na cestě.“

Strážní je doprovodili do vstupní haly a pak se zastavili. „Pane,“ oznámil ten vyšší Garzovi, „obávám se, že vám musím prohlédnout tašku.“

„Kecy,“ ohradil se Garza, „to jsou moje věci.“

„Máme své rozkazy,“ namítl strážný. Natáhl se pro tašku a Garza ji po chvilkovém váhání pustil.

Strážný ji otevřel a silnými prsty všechno procházel. Nebyl v ní žádný notebook, ale všetečné prsty objevily malý externí harddisk. „Tohle si musím vzít.“

Garza na něj vytřeštil oči. „Ale to jsou *moje* data.“

„Když odcházíte z této společnosti, tak už vaše není vůbec nic,“ namítl strážce.

„Kecy.“

Strážce harddisk vzal a hodil do otvoru, ze kterého se ozvaly skřípavé zvuky skartovačky.

„Hele! No do prdele!“

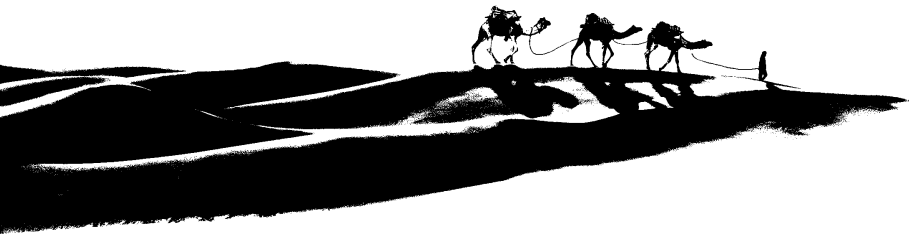
„Omlouvám se,“ prohlásil strážný tónem, který vůbec nebyl omluvný. Pak udělal krok dopředu a rukou se dotkl pažby svého glocku schovaného v pouzdře. „Měli byste jít.“

Garza na něj vytřeštil oči.

„Tak pojďme,“ prohlásil Gideon.

Otočili se a beze slova vyšli ven. Oba strážní je následovali. Když se dostali až k nakládací rampě, obrovské ocelové dveře do EOTP se s cvaknutím zavřely a Gideon slyšel, jak zaklapává automatický zámek.

Garza se na něj podíval. „Nejvyšší čas zajít na ten drink.“

3

Když zabočili za roh Třinácté ulice, Garza rozhořčeně vykřikl. „Zavřeno!“

A měl pravdu. Na restauraci Spice Market, kam občas chodívali na pivo, byl visací zámek.

„To je teď příběh našeho života,“ ucedil Garza zahořkle. „Všude nám zavírají.“

Šli ulicí do dalšího podniku nazvaného Catch. V pět hodin tu ještě nebylo rušno, takže našli místa na baru. Gideon si objednal martini Hendricks s kapkou olivové šťávy, zatímco Garza si dal pivo.

Barman jim připravil pití a Garza zvedl sklenku. „Tak na... no do háje, já už nevymyslím ani pořádněj přípitek, na to jsem pořád ještě moc naštvanej.“

„Tak na naštvání.“

Cinkli si sklenicemi.

„Dobrá,“ začal Gideon. „Tak mi povězte o tom projektu Faistos.“

„To byl jeden z Eliho bláznivých výstřelů do tmy.“

„Jak to?“

„V uplynulých šesti letech, od potopení *Rokvaagu*, zoufale sháněl peníze. Na tu svou bílou velrybu – myslím na návrat za ledovou bariéru,

aby dokončil, co jsme tam začali – potřeboval získat dvě miliardy. Proto v těch předcházejících letech sháněl peníze, kde se dalo – proto se také snažil o hledání pokladů. Limský poklad, ztracený důl Jacoba Waltze, zlato z Victorio Peak... a podobný nesmysly.“

„A našel někdy něco?“

„Jasně že jo! Někdy mi připomeňte, abych vám vyprávěl o Asfodelských jeskyních. Když jsme vstoupili do předpokoje, to bylo něco...!“ Hvízdal. „Takže Glinn spustil spoustu pochybných projektů, které by se podle něj někdy mohly vyplatit. Například se snažil rozluštit nejrůznější staré nápisy. Jeden z nich nás třeba taky dovedl na vaši misi na Ztraceném ostrově. Ale byly i další. Jeho kryptoanalytici a historici se snažili rozluštit Voynichův rukopis, Shugboroughský nápis, tabulku z Dispilia, Rohonský kodex... a disk z Faistu.“

Dlouze se napil piva.

„Takže tady je celý ten příběh.“ Chvilku se odmlčel, jako by si uspořádal myšlenky. „Disk z Faistu byl objeven přibližně v roce 1908 v minojském paláci na Krétě. Je starý tři a půl tisíce let a vyrobený z vypálené hlíny. Z obou stran je pokrytý hustou spirálou hieroglyfických značek – hlav, lidí, přileb, rukavic, šípů, štítů, sloupů, ryb, ptáků, včel – všechno to jsou maličké obrázky. Zřejmě je to zápis jakéhosi neznámého jazyka. Od jeho objevení se ho pokoušelo rozluštit snad celé lidstvo včetně příbuzných, ale marně. Dnes je to nejslavnější existující nerozluštěný nápis. Řada lidí samozřejmě tvrdí, že se jim ho podařilo přeložit, ale všechna ta řešení byla zpochybněna.“

„A jak by nás měl dovést k pokladu?“ zajímal se Gideon.

„Tím jsme si nemohli být jistí. Jak jsem říkal, byl to výstřel do tmy, jeden z mnoha. Před pěti lety Glinn k luštění kódu vyhradil jeden supervýkonný počítač. Pak jsme na ten projekt v podstatě zapomněli, protože jsme upřednostňovali jiné akce, já na to tedy zapo-

mně úplně. Ale ten počítač to celou tu dobu musel luštit a trpělivě zkoušel jeden kryptoanalytický postup za druhým.“

„Až konečně uspěl?“

Garza vytáhl flashku a držel ji v ruce. „Mám to tady v ruce.“

„Jste si jistý?“

„No, musí to být překlad. Eli zaúkoloval svého nejlepšího kryptoanalytika a programátora, aby pro ten počítač vymysleli program. Takže jestli ten počítač tvrdí, že je hotový, tak je hotový. Teď stačí jen přijít na to, co se nám snaží říct.“ Znovu si dal lok piva a dopil sklenici.

„Co to podle vás znamená?“

„To zjistíme. Možná je to třicet pět století starý vzkaz jednoho řeckého krále druhému, něco ve stylu: *Vrať mi mou ženu Helenu, nebo ti nakopu zadek.*“

Gideon se musel zasmát. „Proč se o to přesně zajímal Glinn?“

„Protože je tak slavný. Byl to vlastně tak trochu hazardní hráč, vždycky rád sázel na zdánlivě malé šance.“

„Když je to jen sázka do loterie, tak proč jste to vůbec stahoval?“

„To myslíte vážně? Ta slabá možnost nebyla tajemství, které se na disku skrývalo, ale myšlenka, že by se mu ho vůbec mohlo podařit rozluštit. Ale tomu programu se to podařilo a vlastně Glinna přechytračil.“ Zamával flashkou před Gideonem. „Ať už je na ní jakýkoli vzkaz, ať už nás dovede k čemukoli, jedno je jisté: něco to vynese. Možná dokonce balík. Může nás to proslavit, a to přímo Glinnovi pod nosem.“

„Potřebuju další skleničku.“

Objednali si druhé kolo. Když jim nápoje přinesli, Garza zvedl sklenku. „Teď je s přípitkem řada na mně: Na slávu, věhlas a bohatství.“ Dlouze se napil. „A je to naše, Gideone – vaše a moje. Konečně máme možnost získat něco sami pro sebe. Dáme si na čas, budeme postupovat správně, necháme přeložit ten hexadecimální soubor a...“

„Ne,“ přerušil ho Gideon.

„Co myslíte tím ne?“

„Nebudeme si dávat na čas. Jestli to máme udělat, musíme to udělat hned. Jako dneska.“

Garza začal něco namítat, ale pak okamžitě zmlkl. „Jasně. Já na to úplně zapomněl. Dva měsíce.“

„Neurolog mi zrovna předepsal, abych si užíval každý sendvič. No a teď mi život přinesl zrovna tenhle sendvič. Tak pojďme ke mně do apartmá, dáme flashku do notebooku a zjistíme, co nám disk z Faistu po všech těch staletích mlčení prozradí.“

„To je rozumný. Uděláme to hned. Ale mám jednu podmínku.“

Gideon, který se právě chystal vstát, znehybněl. „Ano?“

„Oba se shodujeme v tom, že ať už nás disk z Faistu dovede, kam chce, vynese to prachy. Ano? Může to být Homérovo ztracené dílo, *Margites*. Můžou to být klíče od kosmické lodi. Může to být ten příslovečný diamant velký jako Ritz. Ale určitě to bude mít cenu.“

„A o co vám jde?“

„Jde mi o to, že už mám plný zuby toho, jak pořád něco hledám a pak to odevzdávám druhéjm. Když, teda jestli, najdeme ten zlatý poklad, co se skrývá na konci duhy, tak si ho necháme. Souhlas? Nedáme ho žádnému muzeu ani Kongresové knihovně, ani nikomu jinému. Přeměníme ho na hotovost – i kdybychom ho kvůli tomu museli rozlámat a prodávat po kouskách. Nebo to vydražit a prodát nejvyšší nabídce.“

„Ale...“ začal Gideon a pak zmlkl.

„Ale co?“ vyptával se Garza téměř bojovným tónem.

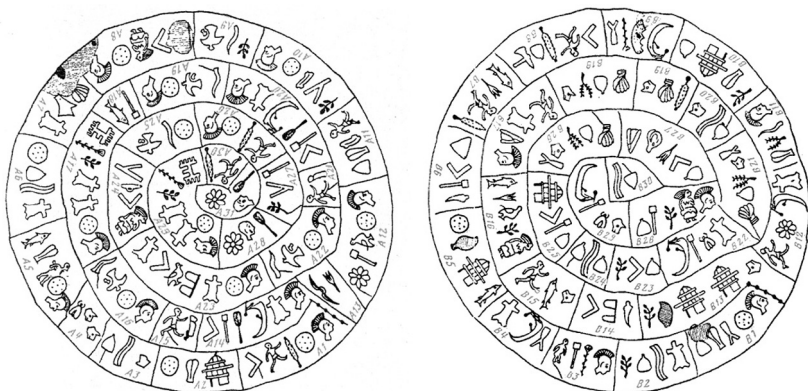
„Vždyť ještě nevíme, co to je. Může to být cokoli. Může to mít nesmírnou historickou nebo kulturní hodnotu. Může to být odkaz nějaké civilizace, která...“

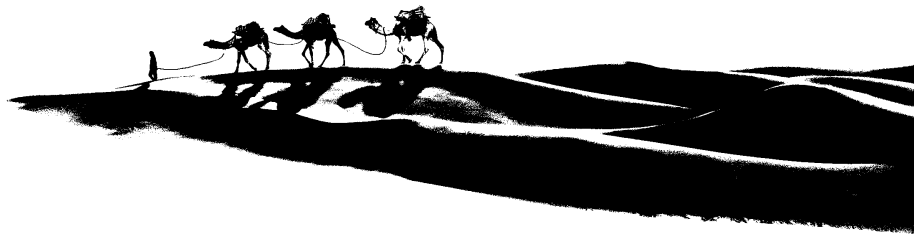
„Teď mluvíte jako Glinn. Nedělám to pro dobro lidstva – dělám to pro sebe. Je mi úplně jedno, jestli je to barevná fotka nahý *Mony*

Lisy – prodáme to za co možná nejvíc peněz a pak si to rozdělíme. Vy svou půlku klidně můžete darovat – no, dejme tomu na lékařský výzkum. Jen chci, aby mezi náma bylo jasno: jestli to bude mít nějakou cenu, tak to ukradneme. Jdete do toho se mnou?“

Následovalo rozpačité ticho. Pak Gideon pokrčil rameny. „Co se může stát. V nejhorším případě mě stejně výčitky svědomí budou trápit jen pár týdnů.“

„Tak se mi to líbí.“ A pak vstali a potřásl si rukama.

4

Bar v horním patře hotelu Gansevoort byl tichý, střešní bazén na zimu zavřeli. Gideon si v pokoji vyzvedl notebook a pak s Garzou vklouzli na čalouněnou lavici v jednom rohu.

Garza objednal mojita, zatímco Gideon zapnul počítač. Když jim přinesli pití, Garza vytáhl z kapsy flashku. „Připravenej?“

„Jen do toho.“

Garza vložil flashku do počítače, našel program na konvertování hexadecimálních znaků na ASCII a nahrál do něj stažená data. Očividně nedostal srozumitelný výsledek.

„Dobrá,“ řekl Garza, „tohle je divné.“

Gideon se dlouze napil mojita. „Určitě ten počítač disk rozluštil?“

„Už jsem vám přece jednou říkal, že jsem si jistej. Zkuste hexadecimální na desítkovou.“

Gideon si počítač natočil směrem k sobě, znovu zkusil nástroj na konvertování, ale objevil se další seznam zdánlivě náhodných čísel.

„Zkuste Unicode,“ nařídil mu Garza.

„Jak nám to pomůže?“

„Jen to zkuste.“

Další nesmysly.

Vyzkoušeli kódování Base64, osmičkovou soustavu, UTF, dvojkovou soustavu i kódování Windows ALT.

Garza se opřel. „Dobrá. Tak co nám tu uniká?“

„Jedna věc mi není jasná. Jestliže počítač disk opravdu rozluštil, tak proč by výsledek zase šifroval? Proč jsou vlastně výsledky v šestnáctkové soustavě? Proč to není otevřený text, starořečtina, nebo v jakém jazyce to vlastně bylo napsané?“

Garza neodpovídal.

„Možná jenom nejsme dost opilí na to, abychom na to přišli.“ Gideon mávl na číšníka a objednali si další drinky.

„Musíme se vrátit na začátek,“ navrhl Garza hrbící se na lavici, když v prázdné sklenice kroužil kousky ledu. „Jsou dvě možnosti. Buď byl text na disku z Faistu zašifrovaný, nebo je to nějaký starý psaný jazyk.“

„Takže je to fakt nějaký kód, nebo další lingvistická záhada.“

„Jo.“

Když dorazily nové drinky, Garza se zamyslel. „Matně se mi vybavuje, že když se ten počítač snažil disk z Faistu rozluštit, zpočátku odhadoval, že je to neznámý jazyk. Proto ho naprogramovali, aby prozkoumal řadu starých typů písma – lineární písmo A, lineární písmo B, klínové písmo, písmo Luvijců, egyptské hieroglyfy – a pokusil se najít paralelu. Kdyby se mu to nepodařilo, měl program předpokládat, že je to zašifrovaný text v nějakém starém jazyce, a při dešifrování vycházet z tohoto úhlu pohledu.“

„A jaký způsob nakonec byl úspěšný?“

„To je dobrá otázka. Abychom to zjistili, potřebujeme logovací soubor.“

„Logovací soubor?“

„Je podobný těm, které vytvářejí instalační programy. Najdete v něm záznam o tom, jaký typ dešifrovacího algoritmu program právě používal a jak dlouho, než přešel k další metodě. Kdybychom

měli logovací soubor, mohli bychom zkontrolovat poslední záznam a pak budeme přesně vědět, jaký algoritmus uspěl.“

„A kde ten logovací soubor je?“

„V tom počítači,“ vysvětloval Garza. „V EOTP.“

„Takže tam vlezeme a ukradneme ho?“

„Zbláznil jste se? Vždyť to je snad nejzabezpečenější budova v New Yorku. Je to stejně náročný jako vloupat se do trezoru banky Federálního rezervního systému.“

Gideon se napil. „To je pravda. Takže se tam nevloupáme. Dostaneme se tam jinak.“

„Jak?“

„Sociálním inženýrstvím.“

„Jo, jasně. A na koho to budeme zkoušet?“

„Na Glinna.“

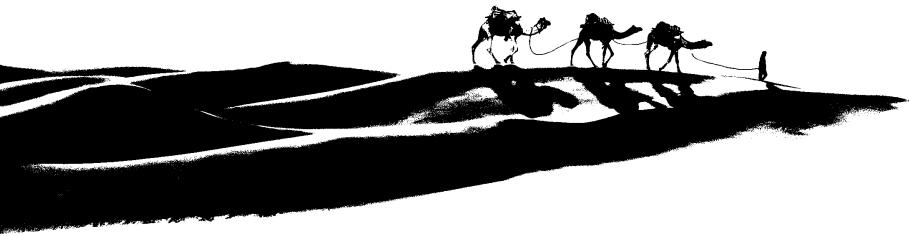
Garza se rozchechtal. „To je k popukání. Zkoušet sociální inženýrství na největšího světovýho experta na tuhle techniku?“

„Proč ne? Je dost namyšlenej na to, aby věřil tomu, že na něj nikdo nemá. Když se nad tím zamyslíte, tak je přímo dokonalej terč.“ Odmlčel se. „Chcete to Glinnovi pořádně nandat, ne? Pěkně ho naštvat? Tak teď máte možnost. Jen musíme najít jeho největší slabinu a pořádně si to připravit.“

Následovalo dlouhé ticho, během kterého Garza dopil skleničku. Pak se mu zarudlý obličej roztáhl do širokého úsměvu. „Sally Brittonová.“

Gideon pátral v paměti. „Ta mrtvá kapitánka lodi *Rokvaag*? Co s ní?“

„Ona je jeho slabina. Ona... a pak jeho naduté přesvědčení, že má vždycky pravdu.“

5

O dva dny později Gideon s Garzou následovali stejné dva strážné – jeden byl před nimi a jeden zase za nimi – k soukromému výtahu do horního patra sídla EOTP na Malé západní dvanácté ulici. Střešní apartmá bylo soukromým bytem Eliho Glinna, elegantní orlí hnízdo na staré budově, kde se dříve porcovalo a balilo maso. Gideon byl uvnitř pouze jednou.

Přišli k běžným kovovým dveřím a jeden z hlídačů zadal kód, pak se postavil před zařízení ve zdi, které mu očividně snímalo duhovky. Dveře se tiše otevřely, čímž se ukázala malá potměnlá předsíň; pak se otevřely další dveře vedoucí na chodbu, která se na konci rozšiřovala do malé, elegantní, ale strohé knihovny s mramorovým krbem.

V křesle tam u ohně seděl Eli Glinn. Četl si. Pak knihu odložil a vstal.

Gideona jeho vzhled přímo ohromil. Byl jako proměněný – vypadal mnohem mladší a přímo překypoval zdravím. Jako by snad místo stárnutí mládl. Veškeré známky jeho předchozích postižení byly pryč. A i když jako obvykle působil sebejistě, zároveň z něj vyzářovalo neobvyklé veselí – přesněji řečeno samolibost. Šedé oči, hladké klenuté čelo a obličej bez vrásek, dokonalý šedý oblek, přímé držení

těla a lehce přehlíživý výraz byly ještě výraznější než obvykle. A proč by taky ne, pomyslel si Gideon s lehkým rozhořčením: vždyť ten chlap uspěl. Ospravedlnil se. Tu nejkatastrofičtější chybu svého života – potopení lodi *Rolvaag* – odčinil, a udělal to neskutečně zručně a chladnokrevně. Kvůli jeho dobré náladě a skvělému zdraví Gideon cítil, jak narůstá jeho vlastní hněv vyvolaný tím, že druhý muž opustil všechny ty, díky kterým se jeho cíle podařilo dosáhnout.

Když se ohlédl na Garzu, zjistil Gideon, že inženýr má mnohem větší problém se s Glinnovým vystupováním vyrovnat než on. Garzův obličej se chmuřil a tmavé oči mu přímo blýskaly rozhořčením. Navíc mu neuniklo, že Glinn Garzovu reakci sleduje s povýšeným pobavením.

„Prosím,“ vyzval je Glinn, „posadte se.“

Sedli si a Glinn se vrátil do křesla. „Můžu vám něco nabídnout? Kávu? Vodu? Sklenku portského?“

Garza zavrtěl hlavou a řekl „Ne“ se špatně skrývaným opovržením.

Glinn si přehodil nohu přes nohu a zkoumavě se na ně díval. „Než začneme, tak bych chtěl vyložit karty na stůl. Moc dobře si uvědomuju, že vy dva mě tu zkoušíte dostat. Je neuvěřitelné, vlastně až směšné, že po vši té době, kterou jsme spolu strávili, si myslíte, že na mě dokážete vyzrát.“

„Myslím,“ začal Gideon, „že by od vás bylo rozumné podívat se, jaké karty držíme v ruce my, než na stůl začnete vykládat ty svoje.“

Glinn se krátce cynicky usmál.

Gideon pokračoval. „Souhlasil jste, že se s námi sejdete, protože – jen si to přiznejte – jste zvědavý.“

„To je pravda.“

„A přes svou podezřívavou povahu si v koutku duše myslíte, že možná, opravdu jen *možná*, skutečně – jak jsme naznačovali v našich zprávách – pro vás máme vzkaz od zesnulé kapitánky Brittonové.“

„To je vysoce nepravděpodobné.“

Gideon se usmál. „Nepravděpodobné to sice je. Možná dokonce vysoce nepravděpodobné – podle vašeho názoru. Ale není to vyloučené.“

„To bych raději posoudil sám.“

„Ale jistěže ano. Manueli?“

Garza se naklonil dopředu s lokty na kolenou. Ramena napínala látku jeho obleku. „Vy parchante jeden,“ začal tiše. „Já vám věnoval šestnáct let. Na *Rolvaagu* jsem málem umřel a pak ještě jednou, když jsme se před dvěma měsíci vrátili na Ledovou bariéru. To já vás zachránil na ostrově Forkýs. Kdybych nebyl s váma, tak už byste byl tak milionkrát po smrti. A kdyby s váma nebyl Gideon. A teď, když jste konečně dosáhl toho, co jste chtěl, nás odhodíte jako kus hadru.“

Glinn naklonil hlavu. „Váš hněv je naprosto iracionální. Platil jsem vás mimořádně dobře. A nejde jen o vás: rozpouštím celou společnost, takže o práci přišli všichni, až na pár strážných.“

„Aniž byste mi třeba poděkoval.“

„Manueli. Chcete mi tím naznačit, že mě po všech těch letech takhle málo znáte? Já si přece nepotrpím na prázdná gesta. Dobře víte, jak moc jsem vděčný vám i Gideonovi. Chcete snad, abych vám to potvrdil na kusu papíru? Nebo na přáníčku? Na vašem místě bych to považoval za urážku. Ale no tak, takhle přece lidi jako my věci nedělají. Přestaňte se ohánět zbytečnými výčitkami a přejděme ke skutečnému důvodu, proč jste tady. Z vašeho vzkazu jsem vyrozuměl, že oba chcete milion dolarů. A výměnou za to mi dáte dopis od kapitánky Brittonové, který je adresovaný mně a který vám, krátce před svou smrtí, svěřila do péče.“

Garza přikývl. „Berte to jako odstupné.“

„Moc milé, ale výstižněji to charakterizuje termín vydírání.“

„Říkejte si tomu, jak chcete.“

Glinn se pohodlně opřel o křeslo a založil si ruce. „Proč jste mi ten dopis nepředal už dřív, po potopení *Rolvaagu*?“

„Až uvidíte ten vzkaz, pochopíte to. Je to kvůli tomu, co vám psala.“ Garza se odmlčel. „Co vám musela říct... je hrozné.“

Glinново pečlivě upravené obočí povyjelo nahoru. „Žádný takový vzkaz neexistuje. Je to jen pochybná a špatně naplánovaná akce.“

„Jak můžete vědět, že je to úskok,“ vložil se do toho Gideon, „když jste se na ten dopis ani nepodíval?“

„Ale no tak, Gideone. Já celou svou kariéru postavil na kvantitativně behaviorální analýze. Tohle je tak očividný trik, že mě to až uráží.“

„Vidím, že jste na nás až moc chytrý,“ uznal Gideon příkře. Obrátil se na Garzu. „Pojďme.“

„Ostraha vás doprovodí ven.“ Glinn stiskl tlačítko a ve dveřích knihovny se okamžitě objevili dva strážníci.

Gideon vstal spolu s Garzou.

„Až po vás, pánové,“ prohlásil jeden ze strážných a pokynul rukou. Gideon se ve dveřích zarazil, obrátil se na Glinna a řekl:

Láska neexistuje;

Jsou jen různé závislosti a ty způsobují smutek.

„Pojďte,“ vyzval je strážný, když se dveře tiše otevřely.

„Počkejte,“ vyhrkl Glinn a zvedl dlouhou bílou ruku.

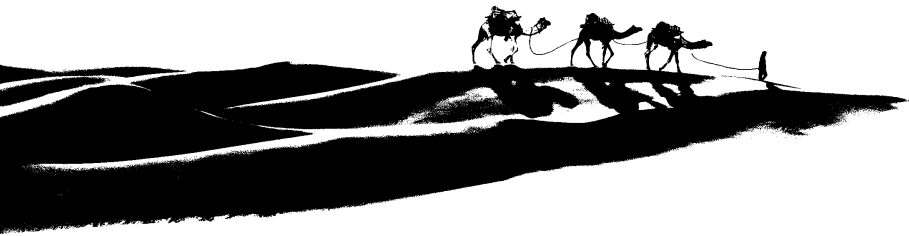
Gideon se obrátil.

„Proč jste to řekl?“

„Jen jsem citoval první dvě věty ze vzkazu. Kdybyste to náhodou nepoznal, jsou z básně od W. H. Audena.“

„Vím, odkud jsou,“ utrl se na něj Glinn. Pak v místnosti nastalo ticho a Glinn nakonec vzdychl: „Vidím, že vaše hra je promyšlenější, než jsem čekal. Prosím, vraťte se zpátky a posaďte se.“

Vrátili se na svá místa a Eli se díval z jednoho na druhého. „Tak, Manueli, prosím, do všech podrobností mi vyličte, jak jste ten údajný vzkaz získal.“

6

Gideon se podíval na Garzu. Inženýr byl mizerný lhář, Gideon doufal, že stejně si povede i tentokrát. Bylo důležité, aby si Glinn dál myslel, že jejich úskok je jen úskok.

„Musíme se vrátit k posledním okamžikům *Rolvaagu*,“ líčil Garza. „Lodí zmítala bouře, plula bokem k vlnám. Jestli si dobře pamatujete, tak jsme já, vy a kapitánka Brittonová byli na můstku, když kapitánka vydala rozkaz opustit loď. Vy jste nesouhlasil a rozzuřeně utekl z můstku. Pamatujete si na to?“

„Živě a do všech podrobností. Pokračujte.“

„Pak jste šel do nákladního prostoru, abyste se pokusil zajistit ten obrovský meteorit. Kapitánka vás následovala a doufala, že se jí vás podaří přesvědčit, abyste se vrátil na můstek a zmáčkl to nouzové tlačítko, které mělo uvolnit meteorit a zachránit loď. Ale vy jste odmítl. A já to viděl na vlastní oči, když jsem se o několik let později v laboratoři lodi *Batavia* díval na zrekonstruovaný záznam z posledních okamžiků *Rolvaagu*. Tohle všechno si pamatujete?“

„Jasně že si to pamatuju. Přejděte k věci.“

„Pak se Brittonová vrátila na můstek. Loď byla v posledním tažení, kýl byl vychýlený o dvacet stupňů a už se nedokázal stabilizovat.“

Viděl jsem ji, jak bere lodní deník a něco do něj zapisuje. Pak stránku vytrhla a nadvakrát ji přeložila. A podala mi ji: ‚Kdybyste to s Elim přežili,‘ začala, ‚tak mu to předejte. Já jdu zkusit zapnout to nouzové tlačítko.‘ Nacpal jsem si vzkaz do kapsy. O deset minut později se loď potopila a kapitánka Brittonová šla ke dnu spolu s ní.“

Odmlčel se a čekal.

„A?“ dostal ze sebe konečně Glinn.

„Když mě zachránili, byl jsem v bezvědomí. Záchranáři ze mě samozřejmě svlékli zmrzlé oblečení. Teprve o týden později jsem se vzpamatoval natolik, abych si na ten vzkaz dokázal vzpomenout. Naštěstí mi záchranáři prošli kapsy a všechny mé věci schovali do uzavíratelného igelitového sáčku, včetně toho vzkazu. Měl jsem v úmyslu vám vzkaz při první příležitosti předat, ale vy jste byl měsíc v kómatu a pak jste se neskutečně pomalu uzdravoval. Ten vzkaz jeho autorka složila jen tak narychlo a já musím přiznat, že jsem ho četl.“

„To se vám nepodobá.“

„Zkuste si podobný vzkaz mít měsíc u sebe a nečíst ho. Udivilo mě to. Neměl jsem tušení, že jste se s kapitánkou do sebe zamilovali.“

V tu chvíli se Glinn začal ošívat. „Tak bych to přesně nenazýval.“

„V tom případě k sobě nejste upřímný. *Jistěže* jste ji miloval. A ona vás taky.“

„Pokračujte, prosím.“

„Ve vzkazu byly tak hrozné věci, že jsem usoudil, že kdybych vám ho předal, zpomalil bych tím vaše uzdravování. Tak jsem ho dal stranou a měl v úmyslu ho zničit, ale nikdy jsem to nedokázal.“

„Ale teď,“ přerušil ho Glinn, „když máte pocit, že jsem vás jen zneužil, jste se rozhodl, že ze mě tímhle stejným vzkazem vytáhnete peníze, ano?“

Garza si založil ruce a vzpurně se opřel. „Dlužíte mi to. I Gideonovi.“

Glinn na to nezareagoval hned. Gideon té příležitosti využil, aby

důkladně prozkoumal Glinnův obličej, ovšem ten měl opět svůj obvyklý neproniknutelný výraz.

„No,“ prohlásil Glinn nakonec, „je to dost přitažené za vlasy. Ale nezapomeňte, že vás dobře znám, Manueli. Vaši psychiku mám prostudovanou. Mám kvantitativní behaviorální analýzu vaší osobnosti ve spisu, který je tlustý skoro třicet centimetrů. Nejste dobrý lhář – ale tahle fraška, kterou jste připravil, je celkem ucházející.“

„Není to žádná fraška,“ přerušil ho Gideon. „Jen se nad tím zamyslete: napsala vám vzkaz, když si uvědomila, že zemře. Podle mého to naprosto odpovídá její povaze. Jen si na ten okamžik vzpomeňte. Nepřipadá vám naprosto logické, že by vám napsala poslední vzkaz, aby vás na poslední chvíli trochu potrápila?“

Glinn se dlouze díval do podlahy, pak zvedl hlavu. „Tahle léčka je tak průhledná, až je to smutné. I kdybyste mi ten údajný ‚vzkaz‘ náhodou ukázali, tak bych vám nevěřil. Upřímně řečeno mě překvapuje, že vy dva jste nedokázali předvést nic lepšího.“

„Ale je to pravda,“ namítal Garza. „A tentokrát se zkrátka budete muset spolehnout na důvěru.“

Glinn na něj upřel šedé oči. „Tedy čekal bych, že mě budete znát lépe, Manueli. Já přece nikdy na důvěru nespolehám, hlavně v podobných situacích.“ Odmlčel se a přemýšlel. „Navíc ani nemusím. Vlastně mě dost láká, abych vám oběma ušetřil řádnou lekci. Protože i když si myslíte, jak nejste chytrí, přehlédli jste jednu takovou drobnost.“

„A to?“ ptal se Garza.

„Mústek na *Rolvaagu* byl neustále snímán kamerami.“ Díval se z Garzy na Gideona a zase zpátky. „A díky vám dvěma ty nahrávky máme.“

Gideon i Garza mlčeli.

„Ty pásky by onu dojemnou scénu, kterou mi tu popisujete, zachytily... ale asi ji tam nenajdeme, co? Šel by se mnou někdo do počítačové místnosti, abychom je mohli prověřit – než vás odsud vyhodím?“

V tu chvíli se Gideon podíval na Garzu. Všiml si, že jejich výměna pohledů Glinnovi neušla.

„Tak půjdeme?“ trval na svém Glinn.

„Nemůžeme si přece být jistí, že zrovna tahle chvíle byla natočená,“ namítl Garza. „Nezachránili jsme všechny pásky.“

„Kamery na můstku se vzájemně doplňovaly. Vzhledem k tomu, že už jsou nahrávky označené a seřazené, ověření toho vašeho příběhu bude trvat zhruba pět minut.“

Gideon poznal, že Glinn si je naprosto jistý tím, že mu lžou – ale místo aby to dál nerozsmazával a nechal je jít, nedokázal si nechat ujít radost z toho, že je usvědčí. To přesně odpovídalo jeho hlavní slabíně.

Glinn bouchl rukama do područek židle a vstal. Znovu stiskl tlačítko a oba strážní se vrátili.

„Prosím, doved'te nás do hlavního počítačového sálu. Pustíme si tam nějaká videa.“

Gideon se opět ocitl v rozlehlé centrální části EOTP připomínající jeskyni. Místo působilo ještě opuštěněji než předtím, jejich kroky po naleštěné betonové podlaze se rozléhaly po celém sále. Jejich hlídači opět šli jeden vpředu a druhý vzadu, u bezpečnostní bariéry je zastavili.

„Vy nás snad budete nutit k bezpečnostní prohlídce?“ divil se Garza.

„Pochopitelně,“ ujistil ho Glinn.

„Nikdy předtím jsme to podstupovat nemuseli,“ namítl Garza.

„Doba se změnila.“

Garza si po dlouhém brblání vyprázdnil kapsy a Gideon ho následoval. Strážní jim odebrali mobily.

„Na co máte ty dvě flashky?“ zajímal se Glinn a ukázal na krabici s Gideonovými věcmi.

„To jsou moje soukromé záležitosti. Nic vám do nich není.“

Glinn ukázal na strážné. „Dejte je stranou i s mobily.“

Prošli detektorem kovů. Pak je Glinn vedl přes místnost k řadě počítačů, které působily jako poslední z přístrojů, jež ještě byly zapojené do elektřiny a fungovaly. Počítač, který rozluštil disk z Faistu, už byl pryč. To bylo dobré znamení – Gideon totiž mohl doufat, že všechna data a logovací soubory už byly přenesené do hlavního systému.

Glinn se posadil k řadě počítačů a zapnul ten hlavní. Gideon sledoval, jak druhý muž ťuká do klávesnice a prochází nejrůznější složky a soubory.

„Tak tady to máme.“ Objevila se složka se spoustou videosouborů, s vyznačeným časem a polohou. Díky rychlému databázovému prořídění se tento seznam zúžil na relevantní soubory.

„Takže pět záznamů z různých kamer,“ prohlásil Glinn, „všechny zabíraly tentýž desetiminutový časový úsek na můstku, ve kterém kapitánka údajně napsala vzkaz a předala vám ho. Teď je všechny naráz přehraju na těchto monitorech. Opravdu mám pokračovat?“

„Rozhodně,“ trval na svém Garza. „Uvidíte, že máme pravdu. Jen do toho.“ Ten odvážný tón jeho hlasu nebyl úplně přesvědčivý.

„Když jinak nedáte.“ Glinn stiskl tlačítko a na pěti monitorech se rozběhly záznamy.

„Tamhle,“ ukázal Gideon. „Na tom třetím. Ten bychom měli sledovat.“

Na monitoru se objevila navigační stanice se čtyřmi velkými plochými monitory: jedním s radarem, jedním s GPS mapovým plotterem, na dalším byla rozdělená obrazovka a na posledním záznamy ze sonaru. Na jedné straně stál zastaralý mapový stůl, s papírovými mapami, odpichovátky a navigačními pravítky. Vedle nich byla řada přihrádek obsahujících vázané lodní deníky, včetně hlavního lodního deníku.

Video začalo dramaticky, přímo uprostřed akce. Můstek byl, jak je

obvyklé, osvětlený slabým načervenalým světlem, působil naprosto chaoticky. Okna bičoval déšť a vítr síly hurikánu. V reproduktorech se ozýval řev bouře, hukot silných lodních motorů pracujících jako o život i sténání konstrukce namáhané váhou posunujícího se meteoritu. Loď se nebezpečně nakláněla a veškerá posádka se držela zábradlí, aby nespadla. Brittonová stála u kormidla, zatímco první důstojník Howell u navigační stanice.

Kapitánka Brittonová se k němu natočila. „Pane Howelle,“ začala a hlas, který se k nim linul z blízkého reproduktoru, stále ještě trochu praskal. „Spusťte tísňové volání na frekvenci čtyři sta šest megahertzů a zažehťe všechny ke člunům. Když se do pěti minut nevrátím, převezmete povinnosti kapitána.“

Zmizela dvířky v zadní části můstku, zatímco Howell si hrál s vysílačkou. Zahoukala siréna, začala blikat červená světla a ozval se mechanický hlas: „*Všichni opusťte loď. Všichni opusťte loď. Všichni opusťte loď,*“ opakoval pořád dokola.

Uplynuly tři minuty a loď se naklonila ještě víc, ozývalo se kovové skřípění; pak se trup mírně srovnal a znovu vychýlil. Tentokrát už se však nesrovnával, loď zůstala nakloněná a obrovské vlny se lámaly těsně pod okny můstku, všude stékala voda a pěna. Náraz větru vyrazil jedno z oken.

A pak se kapitánka Brittonová vrátila.

„To je ono!“ prohlásil Gideon plný vzrušení. Naklonil se Glinnovi přes rameno a ukázal na střední obrazovku ukazující navigační stanici. „Pozorně se dívejte – jde tam. Vidíte... tady jde.“ Naklonil se ještě blíž a opřel se o řadu počítačů, druhou rukou bodal do obrazovky.

A Brittonová se opravdu zakymácela a mluvila s navigátorem – její slova však v tom řevu nebyla vůbec slyšet – pak se obrátila a pověděla něco i Howellovi.

„To je ta chvíle!“ vyhrkl Gideon.

Brittonová udělala jakési gesto směrem k Howellovi, ukázala mu na cosi dole a pak znovu zmizela dvířky v zadní části můstku.

Papírového deníku se ani nedotkla. K deníku se vlastně ani nepřiblížila.

„Tak viděli už jste dost?“ prohlásil jedovatě Glinn.

„Počkejte,“ trval na svém Gideon, „třeba se vrátí.“

„Gideone, tahle fraška už je u konce. *Víme*, že šla dolů do místnosti s elektronikou, protože tam jsme přece našli její tělo!“ Glinnův hlas byl řezavý. Pobledl mu obličej a na čele se mu objevily krupěje potu. Video, které stále ještě běželo, ho rozrušilo – přesně jak Gideon očekával.

„Počkejte, počkejte až do konce.“

Můstek se nahýbal ještě víc. Howell i navigátor opustili svá stanoviště stejně jako zbytek posádky na můstku, klopýtali pryč, zatímco loď se nakláněla víc a víc. Z kovového sténání se stal hlasitý skřípot; mohutná vlna vyrazila celou řadu okének na můstku; zvuk přešel v hlasitý šum – pak se objevil bílý záblesk a obrazovka ztmavla.

Glinn videozáznam prudce zastavil. Otočil se a vstal ze židle. Oba je provrtával šedýma očima. „Tohle od vás bylo kruté, ale také neskutečně hloupé – jak jste si mohli myslet, že mě takhle obelstíte. Nikdy jsem si nemyslel, že vy dva můžete klesnout takhle hluboko.“

Garza si snažil zachovat důstojnost. „Dobrá, tak se nám to nepovedlo. Ale jde o princip. Zasloužil jste si to vidět znovu – jako příklad stejného pitomého chování, který vás dovedlo i k rozpuštění EOTP, čímž jste ohrozil živobytí stovky lidí. A dál nám dlužíte. Ty prachy z vás dostaneme tak jako tak.“

„Jestli se kterýkoli z nás se mnou ještě pokusí spojit, zabouchnu před vámi zákazem přiblížování.“ Glinn se otočil k ostraze. „Vyvedte je odsud.“

Gideon cítil, jak ho spolu s Garzou chytají za ramena a vedou je

k východu. O chvíli později se ocitli na Malé západní dvanácté ulici na chladném odpoledním slunci.

Mlčky společně došli až ke Greenwichi, zabočili za roh a zastavili se. „Zvládl jste to?“ ptal se Garza.

„Jasně že jo.“ Gideon si sáhl do kapsy a vytáhl maličkou flashku.

Garzovi se rozzářil obličej. „Myslel jsem, že jste to nestihl. Nevšiml jsem si, že byste něco dělal.“

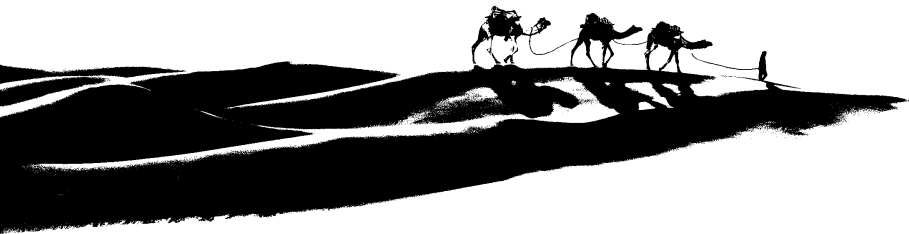
„O to nevšímání právě jde. To je první trik kouzelníků – odvést pozornost jinam. Když řídíte to, kam se publikum dívá, pak vám projde úplně všechno. To video byla dokonalá vábnička. Když jsem se naklonil dopředu, ukazoval na obrazovku a nařídil Glinnovi, ať se pozorně dívá, poslechli mě i všichni ostatní – nejenom Glinn, ale i ti strážníci. Když jsem ukazoval, opřel jsem si druhou ruku o počítače, kde bylo i místo na zasunutí flashky a přesně to jsem taky udělal. Když video skončilo, napřímil jsem se, flashku vytáhl a schoval ji pod prsty do dlaně – stejnou metodu jsem použil i k tomu, abych ji pronesl dovnitř. Tvrdil jste, že ten vyhledávací program na flashce potřebuje půl minuty, aby se spustil, našel logovací soubor projektu Faistos, přkopíroval ho na flashku a pak smazal všechna data ze systému EOTP. Ale radši jsem počkal čtyřicet sekund, pro jistotu.“

„Ale jak jste ji dostal přes detektory kovů? Když vám sebrali ty flashky, dostal jsem strach.“

„Ty jen odlákaly pozornost.“ Gideon se smál. „Miniflashka v sobě nemá dost kovu na to, aby spustila detektor.“

Garza se zazubil a napodobil Glinnův chladný, přísný hlas: „*Jak jste si mohli myslet, že mě takhle obelstíte?*“

Oba se rozesmáli a zamířili po Greenwichi směrem ke Garzovu bytu.

7

Garzův byt v SoHo byl v pátém patře staré průmyslové budovy. Kdyby tu nebylo tak chorobně uklizeno, působil by útulně a příjemně. Všechno, i pero ležící na stole, bylo vyrovnané, čisté, naleštěné a organizované. Všechno to dokonale odráželo Garzovu osobnost.

Velký průmyslový výtah začal skřípat zpátky dolů. Před lety někdo na stěnu nasprejoval nápis JDI DO PRDELE, ale zbytek obyvatel domu – vysvětloval mu Garza podrážděně – nabyl dojmu, že to je roztomile ošuntělé, a odmítali to odstranit. „Přivádí mě k šílenství se na to každý den dívat,“ poznamenal.

V bytě byly cihlové zdi a stará klenutá okna s kovovými rámy mířící na Broome Street. Byl to klasický jednopokojový loft v centru, v jednom rohu byla elegantní kuchyně s jídelním stolem, v druhém postel, uprostřed obytná část. U oken se nacházela pracovní sekce se stolem z broušené oceli, na kterém byla řada přístrojů obklopujících lesklý iMac Pro.

Gideon cítil narůstající vzrušení a to samé vycítil i u Garzy. Jejich úspěšná výprava do EOTP ho naplnila hrdostí. Plánování a zkoušení jim zabralo téměř dva dny, ale svou jednoduchou a elegantní hříčkou dokázali skvělého pana Glinna obelstít. Vše proběhlo bez jediného

zádrhele. Ani se nedivil, že Glinn tak kroutil hlavou nad jejich zoufalým pokusem s ním otrást, nemohl totiž tušit, jaký měli skutečný důvod ani to, což bylo ještě důležitější, že uspěli.

„Dáte si pivo?“ ptal se Garza a mířil k ledničce.

„Rozhodně.“

Garza z lednice vytáhl dvě orosené lahve, zamířil k pracovnímu stolu, pod obě lahve dal tácek a posadil se. Gideon si sedl vedle něj a vzal si pivo. „Tak na to, že jsme oklamali hlavního klamáře.“

Cinkli si lahvemi, Gideon se dlouze napil a pak dával pozor, aby láhev zase vrátil na tácek.

„Dobrá,“ řekl Garza, „teď mi vraťte tu flashku.“

Gideon mu ji předal a Garza ji vložil do jednoho z portů počítače. Po několika vteřinách se objevil logovací soubor. Garza ho otevřel a pak rychle projel až na konec. Na poslední řádce stálo:

Stegano-1

„Co je tohle za útok?“ zajímal se Garza.

„To se ptáte mě?“ pokrčil Gideon rameny.

„Pojďme se podívat na předchozí strategie, které počítač zaznamenal.“

Procházeli logovací soubor od začátku až do konce. Počítač vyzkoušel stovky různých útoků, začal různými filologickými, logosylabickými a lingvistickými analýzami, na základě různých mrtvých jazyků a písem včetně staré perštiny, mykénské řečtiny, akkadštiny, elamštiny, lineárního písma A a lineárního písma B, minojštiny, hieratického a démotického písma a hieroglyfů. Žádný z těch útoků však nevyšel, i když označení času naznačovalo, že každou metodu počítač zkoušel týdně, možná měsíce. Nakonec počítač změnil přístup a zřejmě dospěl k názoru, že na disku není normální psaný jazyk, ale spíše jakási šifra. Následovaly polyalfabetické útoky i použití

hrubé síly, pak další, exotičtější pokusy. Avšak ani jeden z nich nevyšel. Až na poslední, označený Stegano-1.

„Stegano-1,“ zopakoval Gideon a pak náhle vykřikl a praštil se do čela. „Já jsem ale pitomec! Stegano – to je zkratka pro steganografii.“

„Což je?“

„Je to druh šifrování. Vlastně to vůbec není šifrování, ale ukrývání vzkazu uvnitř jiného textu nebo obrázku. Je to jedna z nejstarších metod utajování informací, používá se už tisíce let.“ Odmlčel se. „Hérodotos ve svých dějinách psal o králi, který tajné vzkazy posílal tak, že poslovi oholil hlavu a pak na ni zprávu vytetoval. Když muži vlasy zase dorostly, zprávu předal. Adresát dostal pokyn, aby mu hlavu zase oholil.“

„Tyhle zprávy asi moc nespěchaly.“

„Asi ne. V druhý světový válce se steganografie využívala k zasílání zpráv v obrázcích, pomocí mikroteček. Dneska je to ještě běžnější. Díky počítači můžete vzít dejme tomu fotku krajiny a schovat ji v jiném obrázku a pak ji zase odhalit díky odstraňování nejrůznějších dat z hlavního obrázku. Nebo můžete vzkaz schovat v počítačovém kódu zapsáním nadbytečných příkazů.“

„Ale jak by se steganografie uplatnila na disku z Faistu?“

Gideon pokrčil rameny. „To je právě ten problém.“

Garza zadal do počítače příkaz a objevil se obraz disku spolu se složkou, ve které byly glyfy, nebo obrázky seřazené do tabulky. „V tom vzkazu je dvě stě čtyřicet dva ‚písmen‘ tvořených z pětačtyřiceti různých znaků. Zpráva zakódovaná na disku nemůže být příliš dlouhá. Vždyť kolik asi informací se může předat ve dvou stech čtyřiceti dvou znacích?“

„To je pravda.“

„A to je další problém. Jestliže se počítači nepodařilo identifikovat původní jazyk – což se zcela zřejmě stalo –, tak jak může tvrdit, že rozluštil vzkaz zakódovaný v tomto původním jazyce?“

Gideon se nad tím zamyslel. Z hlediska logiky to působilo nemožně. Když neznáte jazyk, tak jak byste mohli rozluštit jakýkoli vzkaz zakódovaný právě tímto jazykem? Abyste šifru mohli rozluštit, museli byste znát i původní nezašifrovaný text.

Dlouze vydechl. „Na to je jediná odpověď. Nejedná se o vůbec žádný jazyk.“

„Co tím myslíte?“

„Disk z Faistu není v žádném jazyce. A nikdy nebyl. Prostě to není možné. Právě jste to dokázal.“

„Tak co to sakra je?“ divil se Garza.

„Je to obrázek. Kresba. Právě tak se steganografie využívá.“

„Ale jak by to mohl být obrázek? Vždyť je to změt nesouvisejících obrázků, které se k sobě nehodí.“

„Viděl už jste někdy obrázky tvořené skupinkami písmen? Tohle může být něco podobného.“

„Teď se nechytám,“ přiznal Garza.

„Každý z těchto glyfů,“ líčil Gideon a v hlavě mu vířily myšlenky, „může představovat černou tečku určité velikosti. Když je správně uspořádáte, dostanete původní obrázek. Tohle je steganografie v té nejčistší formě. Tady máme tajný vzkaz, který měl vypadat, jako by byl zapsaný v nějakém jazyce – ale ve skutečnosti to žádný jazyk není. Místo toho je v tom nerozluštitelném a zdánlivě nesmyslném textu skrytý obrázek.“

„Už chápu, kam tím míříte. Nechte mě chvílku přemýšlet.“

Gideon sledoval, jak se Garzův obličej upřeně soustředí. Podobný výraz už u něj zažil, když v hlavě řešil nějaké složité matematické nebo inženýrské problémy.

„Dobrá. Takže tu máme dvě stě čtyřicet dva glyfů – ale pojďme se znovu podívat na snímek disku z Faistu. Symboly jsou na něm uspořádané do osmnácti skupin. Když vezmeme dvě stě čtyřicet dva a vydělíme to osmnácti, dostaneme třináct a zbude osm.“

„Což znamená?“ vyptával se Gideon.

„Můžeme symboly sekvenčně uspořádat do tvaru třináct na osmnáct a zjistíme, jak to bude vypadat.“ Garza něco zuřivě ťukal do klávesnice a za chvíli se objevil zmíněný útvar. Byl však celý rozmazaný a nejasný, Gideon v něm žádný obrázek neviděl.

„Nic se neděje,“ prohlásil neohroženě Garza. „Dejme tomu, že každý ze symbolů označuje odstín na stupnici přecházející od bílé do černé. Ten datový soubor je v hexadecimální soustavě. Tak to zkrátka použijeme, převedeme nízké hodnoty na vysoké, nula nula v hex bude bílá a FF v hex zase černá, zbytek uspořádáme do odstínů šedé.“

„Ale staré civilizace přece neznaly assembler.“

„To ani nemusely. Jen zkrátka starou hádanku řešíme moderními metodami. A nezapomínejte, že to s tou steganografií byl váš nápad.“

Další ťukání. Na obrazovce se objevil obrázek, tentokrát ostrý a jasný. Byly na něm tři tmavé čáry mířící do středu, takže uprostřed vznikal přibližně trojúhelníkový útvar. Podél okrajů obrázku byly dvě točité čáry. Poblíž středu, kousek od průsečíku všech tří čar byl shluk pěti teček.

Garza vydechl. „To je ono. Překlad disku z Faistu.“

„Vždyť je to změt klikyháků a teček. Pořád ještě to vypadá jako nějaká pitomá šifra!“

„Mně to tak teda nepřipadá.“ Garza zíral na obrázek. „Spíš mi to připadá jako pohled na nějaké místo shora.“

„Myslíte jako na nějaký krajinný útvar?“ Gideon si obrázek znovu prohlédl. „Vlastně jo, s trochou představivosti by to mohlo být údolí, kde se setkávají tři kaňony.“

„Abyste kaňon mohl takhle vidět, musíte být vysoko nad ním.“

„Vysoko nad ním,“ mumlal Gideon. A pak vydechl: „Ano. Třeba jako na vysoké hoře. Myslím, že máte pravdu. Je to krajina. Můžou to být tři prameny nebo potůčky, co se spojují v údolí, a tyhle klikyháky můžou znamenat úpatí hor po obou stranách.“